

Skifteforvaltning? Det er en Ordning af hvert enkelt Bo for sig; der behøver ikke at være nogen blivende, vedholdende, staaende Skifteforvaltning, ja, jeg vil endog gaae meget videre og sige, at det er meget tvivlsomt, om det ikke er rigtigt at Skiftet afflutes for hver Gang, der er et Skifte, selv om vi bruge de samme Folk til idelig at udføre Skifterne. Denne fortsatte Skifteforretning af den samme forudsatte Skifteforvalter troer jeg ikke i sig selv er rigtig, men især ikke i dette Dieblik, da vi aldeles ikke vide, hvorledes Skiftevesenet vil blive ordnet. Dersom man med Sikkerhed kunde sige: Skifteforvaltningen vil blive taget bort fra Dommeren og komme til at staa særskilt for hvert enkelt Bo, der skal skiftes, eller den vil komme til at stee igjennem en anden Forvaltning, og Dommeren vil komme til at staa som en fra Skifteforvaltning afsondret Mand, vilde jeg sige, at Dommeren netop var den, der kunde bruges til at føre Tilshyn med Bærgerne. I denne Henseende kan jeg atter sige, at jeg har Praxis for mig fra forskjellige Lande, hvor netop Tilshynet med alle det Slags Forhold ligger hos Dommerne som dem, man ifølge deres Stilling og Valg anseer for meest uafhængige af alle personlige Interessers Indflydelse. Naar jeg altsaa stemmer imod dette Endringsforslag, er det ikke, fordi jeg jo meget godt erkjender, at de Indsigelser, der komme fra saa erfarne Mænd saavidt muligt bør afbøjes, men fordi jeg troer, at de ærede Medlemmer ikke i dette Dieblik noksom kunne fatte i Die, at hvad vi her gjøre, er Noget, vi idetmindste foreløbig maae fremstille som noget Afsondret, der ikke knytter sig til Instituter, om hvilke vi enten ikke vide, hvorledes de skulde blive, eller som ikke, uagtet de ere os bekendte, give os den fornødne Sikkerhed. Med Hensyn til de to Instituter, der her ere nævnte, vide vi ikke, hvad Skifteretten vil blive, men Amtmanden og Amtstilsynet vide vi, hvad er. — Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (Casse) udtalte sig imod § 1, og dette var naturligvis at vente, thi han har strax, da Loven kom frem, været imod disse Bestemmelser og fremsat om trent de samme Grunde derimod, som de, han idag har anført. Dog forekommer det mig, at

han dengang mindre end idag indvømmede, at Principet i sig selv er ønskeligt, men han troede — saaledes forekommer det mig, at han idag udtalte sig — at det ikke kunde, eller rettere, ikke burde gennemføres i denne Lov, men burde være Gjenstand for et eget Lovforslag, da det kom i Berørelse med forskjellige Lovbestemmelser, imod hvilke de i denne Paragraph optagne Bestemmelser vælte Tvivl, eller med hvilke de idetmindste til en vis Grad komme i Strid. Saavidt jeg opfattede det ærede Medlems Indsigelser, deelte han dem i to Rækker (Casse: 3 tre!). Ganske rigtig, men de to hænge nøie sammen med hinanden, hvorimod jeg troer, at den tredje laa mere paa Besværlighedens Gebet. De to Rækker af Indsigelser angik Stillingen af de forskjellige Arvetagere, hvilke det ærede Medlem deelte i to Classer: Udarvingerne, hvorunder han tillige indbefattede saadanne, som fik, om jeg maa bruge det Udtryk, en Gave til Arv, og de Arvinger, med Hensyn til hvilke han efter den ærede Ordfører optog Benævnelsen tvungne Arvinger. Hvad den første Klasse angaaer, forekommer det mig, at hans Hovedindvending hvilede paa, at de, naar de kom til Myndighedsalderen, vilde, hvis Loven blev fastholdt som den her foreligger, være anderledes stillede, end de for Dieblicket ere. Han sagde, at saaledes som Lovgivningen nu er spredt til forskjellige Sider, vilde enhver Arvelader kunne vide, at han maa være berettiget til at gjøre det, hvortil Loven her giver Tilladelse. (Casse: Nei!) Det forekom mig, at det ærede Medlem sagde, at han ikke troede at Arveladeren for Dieblicket var væsentlig indskrænket med Hensyn til at kunne tage Bestemmelse om, hvorledes hans Efterladenskaber skulde bestyres, idet han kunde bestemme, at de skulde sættes fast, og dertil knytte væsentlige Betingelser. Det laae, efter det ærede Medlems Mening, til en vis Grad i Sagens Natur, at man, naar man gav Noget til den, man ikke behøvede at give Noget, kunde knytte visse bestemte Betingelser til Gaven, og at man sølgelig ogsaa — saaledes forstod jeg idetmindste det ærede Medlem — kunde knytte den Bestemmelse dertil, at vedkommende Arvetager selv efter Myndighedsalderens Indtrædelse, ikke skulde have fri Raadighed over